



DUMINICA A 4-A DUPĂ RUSALII

Vindecarea slugii sutașului

APOSTOL. ROMANI 6, 18-23

Fraților, izbăvindu-vă de păcat, v-ați făcut robi ai dreptății. Omenеște vorbesc, pentru slăbiciunea trupului vostru. Căci, precum ați făcut mădularele voastre roabe necurăției și fărădelegii, spre fărădelege, tot așa faceți acum mădularele voastre roabe dreptății, spre sfințire. Căci, atunci când erați robi ai păcatului, erați liberi față de dreptate. Deci ce roadă aveți

atunci? Roade de care acum vă e rușine; pentru că sfârșitul acelora este moartea. Dar acum, izbăviți fiind de păcat și robi făcându-vă lui Dumnezeu, aveți roada voastră spre sfințire, iar sfârșitul, viață veșnică. Pentru că plata păcatului este moartea, iar harul lui Dumnezeu, viața veșnică, în Hristos Iisus, Domnul nostru.

EVANGHELIE. MATEI 8, 5-13

În vremea aceea, pe când Iisus intra în Capernaum, s-a apropiat de El un sutaș, rugându-L și zicând: Doamne, sluga mea zace în casă, slăbănog, chinându-se cumplit. Și i-a zis Iisus: Venind îl voi vindeca. Dar sutașul, răspunzând, I-a zis: Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu, ci numai spune un cuvânt și se va vindeca sluga mea. Că și eu sunt om sub stăpânirea altora și am sub mine ostași și-i spun acestuia: Du-te, și se duce; și celuiilalt: Vino, și vine; și slugii mele: Fă aceasta, și face. Auzind, Iisus

S-a minunat și a zis celor ce veneau după El: Adevărat grăiesc vouă: Nici în Israel n-am găsit atâta credință. Și zic vouă că mulți de la răsărit și de la apus vor veni și vor sta la masă cu Avraam, cu Isaac și cu Iacov în Împărăția Cerurilor. Iar fiii Împărăției vor fi aruncați în întunericul cel mai din afară; acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților. Și a zis Iisus sutașului: Du-te, fie ție după cum ai crezut. Și s-a însănătoșit sluga lui în ceasul acela.

TĂLCUIRI

„Sutașul socotea că e de prisos să-și aducă sluga la Hristos, pentru că știa bine că era de ajuns numai poruncii lui Hristos ca să vindece pe cel bolnav. – Și ce-a făcut Iisus? – N-a făcut ce făcuse mai înainte. Hristos de obicei urmează voința celor care-L roagă; acum însă o ia înainte și nu numai că-i făgăduiește sutașului că-i va vindeca sluga, dar și că se va duce în casa lui. O face ca să aflăm credința sutașului. Dacă nu i-ar fi făgăduit aceasta, ci i-ar fi spus: „Du-te acasă, să fie vindecată sluga ta!”, n-am fi știut cit e de mare credința lui. La fel și cu cananeanca, numai că în sens invers.

Sutașului îi spune, fără să fie chemat, că Se va duce acasă la el, ca să afli credința sutașului și marea lui smerenie; cananeencei însă îi refuză datul, pentru a face să stăruie în cererea ei.

Doctor înțelept și iscusit fiind, știe să dobândească cele contrarii prin contrarii. Într-un caz, prin ducerea Sa de bună voie în casa sutașului; în celălalt, prin amânarea îndelungată și prin refuzul Său, descoperă credința femeii.

Așa face și cu Avraam, spunându-i: „Nu voi ascunde de sluga Mea Avraam”, ca să afli dragostea de oameni a lui Avraam și purtarea sa de grijă pentru sodomiți.

La fel și cu Lot; îngerii trimiși la el au refuzat să intre în casa lui, ca să afli cât de mare era iubirea de străini a dreptului Lot. – Ce a răspuns sutașul? „Nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu”.

Să ascultăm aceste cuvinte toți câți avem să-L primim pe Hristos! Că e cu putință să-L primim și acum. Să le ascultăm, să le urmăm ca să-L primim tot cu atâ-

ta râvnă! Când primești în casa ta pe cel sărac, pe cel flămând și pe cel gol, pe Hristos Îl primești, pe El Îl hrănești.

„Ci zi numai cu cuvântul și se va tămădui sluga mea!” Iată că și sutașul, ca și leprosul, are despre Hristos părerea convenită Lui. Nici sutașul n-a zis: „Cheamă-L pe Dumnezeu în ajutor!”, sau: „roagă-te Lui și cere-I!”, ci: „Poruncește numai!”. Apoi temându-se ca nu cumva Domnul, din smerenie, să refuze, a adăugat:

„Că și eu sunt om sub stăpânire, având sub mine ostași; și spun acestuia: „Du-te ” și se duce; și celuilalt: „ Vino!” și vine; și slugii mele: „Fă aceasta!” și face”. –

Și ce-i cu asta, m-ar putea întreba cineva, dacă sutașul credea că Hristos este Dumnezeu? Pe mine mă interesează să aflu dacă Hristos încuviința această credință, dacă o întărea? – Întrebarea este bine și înțelept pusă. Să o cercetăm și vom vedea că lucrul care s-a petrecut cu leprosul s-a petrecut și cu sutașul. După cum leprosul a spus: „Dacă vrei” – că noi susținem cu tărie Dumne-

zeirea și puterea lui Hristos, întemeiați nu numai pe cuvintele leprosului, ci chiar pe cuvintele Domnului; că Domnul nu numai n-a vestejit părerea leprosului, ci a întărit-o și mai mult, adăugând chiar ce era de prisos să spună, adică: „Vreau, curățește-te!”, tocmai pentru a-i întări credința – tot așa este drept să vedem dacă s-au petrecut la fel lucrurile și cu sutașul. Și vom găsi că s-au petrecut la fel. Când sutașul a spus despre Domnul lucruri atât de mari, când a mărturisit că are o atât de mare putere, Hristos nu l-a ținut de rău, ci i-a primit cuvintele și a făcut mai mult decât ca le-a primit. Nici evanghelistul n-a spus numai ca Domnul a lăudat spusele sutașului, ci, arătând, cât de mult l-a lăudat, spune ca S-a și minunat de credința sutașului; și nu numai ca S-a minunat de credința lui, ci l-a și dat ca pilda întregului popor și celorlalți, pentru a-i urma credința.

Vezi, dar, ca fiecare din cei ce au fost martori la cuvintele Lui se mirau de puterea lui Hristos?

„Si se mirau și mulțimile de învățătura Lui, ca îi învăța ca Acela are putere”. Si nu numai ca Domnul n-a ținut de rău mulțimile, ci luându-le, S-a pogorât cu ele

de Munte, iar prin vindecarea leprosului, le-a întărit credința.

Leprosul spunea: „Dacă vrei, poți să mă curățești”; iar Domnul nu numai că nu l-a muștră, ci l-a și tămăduit și l-a curățit, așa precum leprosul Îl rugase; iar sutașul I-a zis: „Zi numai cu cuvântul și se va tămădui sluga mea”; iar Domnul, minunându-se de credința lui, i-a spus: „Nici în Israel n-am aflat atâta credință”

Dar îți voi dovedi Dumnezeirea lui Hristos pe o altă cale, contrara celei de până acum. Marta nu I-a spus Domnului ce I-a zis leprosul și sutașul, ci cu totul dimpotrivă: „Oricâte vei cere de la Dumnezeu îți va da”,

de aceea Domnul nu numai că n-a lăudat-o – cu toate că-I era cunoscută, apropiată și una din persoanele cu multă râvnă pentru El -, ci chiar a muștră-o și a îndreptat-o, că nu grăise bine despre El, zicându-i: „Nu ți-am spus că de vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?”.

A ținut-o de rău, ca pe o necredincioasă. Și iarăși, când Marta I-a spus: „Oricâte vei cere de la Dumnezeu îți

va da”, Domnul îi scoale din minte o părere ca aceasta și o învață că El n-are nevoie să primească o astfel de putere de la altul, ci El este izvorul bunătăților, spunându-i: „Eu sunt învierea și viața”; adică: „Nu aștept să primesc putere, ci fac totul cu propria Mea putere”.

De aceea Domnul îl laudă pe sutaș, îl dă ca pildă poporului, îl cinstește, dându-i împărăția cerurilor și cheamă și pe alții să meargă pe urmele lui. Și ca să afli că a spus acestea ca să învețe și pe ceilalți să creadă cum a crezut sutașul, ascultă precizia cu care evanghelistul arată acest lucru, spunând:

„Și întorcându-se, Iisus a zis celor ce veneau după El: „Nici în Israel n-am aflat atâta credință”.

Gândește deci și tu lucruri mari despre Hristos! Gândul acesta aduce credință, împărăția cerurilor și celelalte bunătăți.

Hristos nu S-a mărginit să-l laude pe sutaș doar prin cuvinte, ci i-a dat, în schimbul credinței sale, sănătos pe cel bolnav, îi împletește cununa strălucită și-i făgăduiește mari daruri, grăindu-i așa:



Vindecarea slugii sutașului - frescă

„Mulți de la răsărit și de la apus vor veni și se vor odihni în sânurile lui Avraam și ale lui Isaac și ale lui Iacov, iar fiii împărăției vor fi aruncați afară”.

Hristos le vorbește cu mai multă îndrăznire, pentru că făcuse multe minuni. Apoi, ca să nu creadă cineva că Domnul vrea să-l lingușească pe sutaș cu aceste cuvinte, arătând tuturor ce suflet avea sutașul, i-a zis:

„Du-te, după cum ai crezut, fie ție!”. Și îndată a urmat vindecarea, mărturie a puternicei credinței sutașului:

„Și s-a vindecat sluga lui din ceasul acela”.

Așa s-a întâmplat și cu cananeanca; că și aceleia i-a zis: „O, femeie, mare este credința ta! Fie ție precum voiești! Și s-a vindecat fiica ei”.

Dar pentru că evanghelistul Luca, istorisind minunea vindecării slugii sutașului, adaugă și alte fapte, care se deosebesc de cele spuse de evanghelistul Matei, este de neapărată trebuință să lămuresc și deosebiriile acestea. – Ce spune Luca? – Că sutașul a trimis la Iisus pe bătrânii iudeilor să-l roage să vină; Matei, dimpotrivă, spune că chiar sutașul s-a dus la Iisus și I-a spus: „Nu sunt vrednic”.

Unii comentatori spun că e vorba de doi sutași deosebiți, deși sunt multe asemănări între istorisirile celor doi evangheliști. Despre sutașul de la Luca, bătrânii poporului spun: „El ne-a zidit sinagoga noastră și iubește neamul nostru”; despre sutașul de la Matei Iisus spune: „Nici în Israel n-am aflat atâta credință”, dar despre cel de la Luca n-a spus că:

„Mulți vor veni de la răsărit și de la apus”, ceea ce ne face să bănuim că sutașul de la Luca era iudeu.

Ce vom răspunde, deci?

Explicația dată de acești comentatori este ușoară, dar întrebarea este dacă e și adevărată. După părerea mea, în amândouă istorisirile evanghelice este vorba de una și aceeași persoană. – Cum poate fi una și aceeași persoană, m-ar întreba cineva, când Matei spune că sutașul s-a apropiat de Domnul și I-a spus: „Nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu”, iar Luca spune că a trimis la Iisus pe bătrânii iudeilor ca să-L cheme să vină? – Sunt de părere că Luca, în istorisirea sa, ne descoperă lingușeala iudeilor, că în nenorociri oamenii sunt nestatornici și își schimbă de foarte multe ori părerile. Probabil că sutașul, vrând să plece la Iisus, a fost împiedicat de iudei, lingușindu-l și spunându-i: „Ne ducem noi să-L aducem!” Vezi că chiar propunerea lor este plină de lingușeală, pentru că au spus: „Ne iubește neamul nostru și ne-a zidit sinagoga”.

Nici nu știu cum să-l laude. Ar fi trebuit să grăiască așa: „A vrut el să vină să Te roage, dar l-am oprit noi, văzându-i nenorocirea și pe bolnav zăcând în casă”. Așa ar fi trebuit să grăiască, pentru a-I arăta lui Iisus cât de mare este credința sutașului.

Dar ei nu grăiesc așa! Din pricina invidiei nici n-au voit să descopere credința sutașului, ci au voit mai bine să umbrească virtutea sutașului, pentru care veniseră să facă rugămintea, decât să-și ajungă scopul venirii lor, laudându-i credința. Invidia e în stare să întunece judecata. Dar Domnul, Care cunoaște cele ascunse, împotriva voinței bătrânilor iudeilor, l-a lădat pe sutaș.

Că aceasta este adevărata interpretare, ascultă-l iarăși pe Luca, care însuși dă această interpretare. El spune așa: „Și nefiind Iisus departe de casă, a trimis sutașul la El zicând: „O, Doamne, nu Te osteni, că nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu”. Când a scăpat deci sutașul de gura bătrânilor iudeilor, a trimis la Iisus, spunându-I: „Sa nu socotești că de lene n-am venit, ci m-am socotit nevrednic să te primesc în casa mea”.

N-are importanță dacă Matei spune că sutașul n-a rostit aceste cuvinte prin prietenii săi, ci le-a rostit cu propria sa gură. Întrebarea este dacă fiecare evanghelist a înfățișat râvna sutașului și dacă sutașul a avut despre Hristos părerea ce I se cuvenea. Se poate ca însuși sutașul să se fi dus la Iisus, după ce a trimis pe prietenii săi, și să-I fi spus aceleași cuvinte.

Dacă Luca n-a spus că s-a dus sutașul la Domnul, apoi nici Matei n-a spus că a trimis pe prietenii lui la El.

Nu este deci o contradicție între un evanghelist și altul, ci unul completează cele lăsate la o parte de celălalt.

Uită-te că Luca a lădat și în alt chip credința sutașului, spunând că „sluga lui era pe moarte”. Asta însă nu l-a deznădăjduit, nu l-a făcut să-și piardă nădejdea, ci nădăjduia cu tărie că se va face sănătos.

Dacă Matei a spus că Hristos a zis: „Nici în Israel n-am aflat atâta credință”, iar prin aceste cuvinte a arătat că sutașul nu era israelitean, iar dacă Luca a spus că a zidit sinagoga iudeilor, deci s-ar părea că este iudeu, nici aceasta nu e o contradicție între Matei și Luca. Era cu putință să nu fie iudeu și totuși să zidească sinagoga și să iubească poporul iudeu.



Sfântul Ioan Gura de Aur

Tu nu-mi cerceta numai cuvintele sutașului, ci adaugă la ele și slujba lui, și atunci vei vedea virtutea bărbatului.

Că mare este mândria oamenilor care sunt în slujbe și nici nenorocirile nu le moaie cerbicia. Omul împărătesc de la evanghelistul Ioan Îl cheamă pe Iisus acasă la el, spunându-I: „Coboară-Te! Copilul meu trage să moară”.

Sutașul nu-i ca acesta, ci-i cu mult mai bun și decât acest om împărătesc și decât cei care au coborât pe slăbănog prin acoperișul casei.

Sutașul nu-I cere Domnului prezența Sa trupească, nici n-a adus pe cel bolnav lângă doctor. Aceasta arată că nu avea o părere mică despre Iisus, ci una cu cuviință dumnezeiască.

De aceea a și spus: „Zi numai cu cuvântul!” nici n-a spus de la început: „Zi numai cu cuvântul!”, ci la început își povestește numai durerea; că nici nu se aștepta, din pricina mării lui smerenii, ca Hristos să-i facă îndată pe voie și să Se ducă acasă la el.

De aceea, când L-a auzit spunând: „Eu venind îl voi vindeca”, I-a spus: „Zi numai cu cuvântul!”.

Durerea nu i-a întunecat judecata, ci chiar în suferință filozofa, uitându-se nu atât la sănătatea slugii

sale, cât la a nu părea că face ceva necuviincios. Deși nu l-a silit el pe Hristos, prin rugămintele sale, să-i vindece sluga, ci Hristos, de buna Sa voie, i-a făgăduit vindecarea., totuși și așa se temea să nu pară că cerea îi depășește dregătoria și că primește un lucru mai presus de merit.

Ai văzut înțelepciunea sutașului? Uită-te și la prostia bătrânilor iudeilor, care spuneau: „Este vrednic să-i faci darul acesta”. Ar fi trebuit să facă apel la iubirea de oameni a lui Iisus; dar ei îi vorbesc de dregătoria sutașului; și nici nu știu cum să vorbească. Sutașul însă n-a grăit așa, ci l-a spus că-i cu totul nevrednic nu numai de binefacerea Domnului, ci și de primirea Sa în casa lui. De aceea, după ce a spus:

„Sluga mea zace în casă bolnav”, n-a mai adăugat: „Spune sa se vindece!”, temându-se că e nevrednic să primească darul, ci l-a vorbit numai de durerea sa. N-a stăruit mai departe în rugămintea lui, nici când l-a văzut pe Hristos binevoitor, ci a rămas mai departe modest, păstrând măsura cuvenită.

Dacă cineva m-ar întreba: Pentru ce Hristos nu l-a cinstit pe sutaș, ducându-Se în casa lui?, îi voi răspunde așa: Hristos l-a cinstit foarte mult. Mai întâi, pentru că a arătat tuturor de ce simțăminte era însuflețit sutașul când a spus că nu-i vrednic să se ducă în casa lui; apoi, pentru că i-a dat împărăția cerurilor și l-a prețuit mai mult decât pe tot poporul iudeu. Pentru că sutașul s-a socotit nevrednic să-L primească pe Hristos în casa sa, a ajuns vrednic de împărăția cerurilor și vrednic de dobândirea bunătăților de care se bucură Avraam.

– Dar pentru ce leprosul, m-ar întreba cineva, n-a fost lăudat de Hristos, deși a spus lucruri mai mari decât sutașul? N-a spus ca sutașul atât: „Zi numai cu cuvântul”, ci ceva cu mult mai mult: „Voiește numai!”; aceleași cuvinte pe care profetul le-a rostit despre Tatăl: „Toate câte a voit a făcut”. – A fost lăudat și leprosul. Când Iisus i-a spus leprosului: „Du darul pe care l-a poruncit Moise spre mărturie lor”, nu i-a spus altceva decât: „Vei fi acuzatorul lor, pentru că ai crezut”. De altfel nu-i același lucru să crezi fiind iudeu și să crezi nefăcând parte din neamul iudeu. Că sutașul nu era iudeu se vede și de acolo că era sutaș, dar și din cuvintele Domnului: „Nici în Israel n-am aflat atâta credință”.

Este mare lucru ca un om, care nu făcea parte din neamul iudaic, să aibă despre Hristos o părere atât de mare. După socotința mea, sutașul se gândea că oști-

rile cele cerești, bolile, moartea și toate celelalte se supuneau lui Hristos, așa cum i se supuneau lui ostașii săi. De aceea și spune: „Că și eu sunt om sub stăpânire”; cu alte cuvinte sutașul spunea: „Tu ești Dumnezeu, eu sunt om; eu sunt sub stăpânire, Tu nu ești sub stăpânire. Așadar, dacă eu, om fiind și sub stăpânire, am atâta putere, cu mult mai mult Tu, Care ești Dumnezeu și nu ești sub stăpânire”.

Sutașul voia să-L încredințeze cu tărie pe Iisus că nu rostește aceste cuvinte ca să arate că este vreo asemănare între ei, ci, dimpotrivă, foarte mare deosebire. „Dacă eu, spune sutașul, care sunt un supus și sunt sub stăpânire, pot atâta, datorita micii mele funcții, încât nimeni nu-mi poate sta împotriva, ci se va face tot ce poruncesc, chiar când poruncile sunt diferite – „Ca zic acestuia:”Du-te!” și se duce, și altuia: ”Vino!” și vine” – cu atât mai mult vei putea Tu!”.

Unii citesc din Matei așa: „Că dacă eu, care sunt om”; apoi, după ce pun un semn de punctuație, adaugă: „Având sub stăpânirea mea ostași”.

Tu uită-mi-te că sutașul a arătat că Hristos poate să stăpânească moartea ca pe un rob și poate să-i poruncească ca Stăpân. Când spune: „Vino!” și vine și: „Du-te!” și se duce, sutașul acesta spune „Dacă poruncești să nu vină peste el moartea, nu va veni”.

Ai văzut cât era de credincios? Căci ceea ce avea să fie cunoscut tuturor mai târziu, sutașul o știa; știa că Hristos are putere asupra morții și vieții, că pogoară la porțile iadului și ridică.

Și n-a vorbit numai de ostași, ci și de slugi, la care ascultarea e și mai mare. Și deși avea o credință atât de puternică, se socotea totuși nevrednic.

Hristos însă arătându-i că este vrednic să-i intre în casă, l-a cinstit și mai mult; l-a admirat, l-a lăudat înaintea tuturor și i-a dat mai mult decât i-a cerut.

Sutașul venise să ceară numai sănătate trupească pentru sluga sa și a plecat luând cu sine și împărăția cerurilor.

Ai văzut că s-au și împlinit cuvintele: „Căutați împărăția cerurilor și acestea toate se vor adăuga vouă”.

Pentru că a arătat multă credință și smerenie, Hristos i-a dat cerul și i-a adăugat și sănătatea slugii. Și nu l-a cinstit numai cu atâta, ci i-a arătat că intră în locul celor scoși din împărăția cerurilor.

Iar prin aceasta Hristos face cunoscut tuturor că mântuirea se dobândește prin credință, nu prin faptele legii vechi.

De aceea darul împărăției cerurilor nu este numai pentru iudei, ci și pentru păgâni; și mai mult pentru păgâni decât pentru iudei.

„Să nu socotiți, spune Hristos, că darul împărăției cerurilor s-a dat numai sutașului! Darul acesta va fi dat întregii lumi!”

Spunea acestea, profetind despre păgâni, dându-le bune nădejdi. Că în mulțimile de oameni, care Îl urmau, erau și păgâni din Galileea neamurilor. Spunea acestea ca să nu-i lase fără nădejde pe păgâni și să alunge din mintea iudeilor gândul că numai ei sunt poporul ales.

Hristos nu vorbise până acum de venirea păgânilor la credință, pentru ca nu cumva cuvintele Sale să supere pe ascultătorii Săi și pentru ca să nu le dea pricină de atac; prilejuit însă de credința sutașului, vorbește și de asta, dar nici acum nu rostește cuvântul „păgân”; n-a spus: „multi păgâni”, ci: „Mulți, de la răsărit și de la apus”.

A arătat pe păgâni, dar n-a supărat pe iudei: cele spuse erau învăluite. Nu numai aceasta învăluiește noutatea învățaturii Sale, ci și prin înlocuirea „împărăției cerurilor” cu „sânurile lui Avraam”.

Că nici nu le era cunoscut numele de „împărăția cerurilor”; și Domnul vorbește de sânurile lui Avraam, pentru că pe iudei îi ustura mai mult această pierdere.

Tot așa și Ioan Botezătorul n-a vorbit îndată despre gheenă, ci le a le-a spus ceea ce-i dorea mai mult: „Să nu vi se pară că puteți zice: „Suntem copiii lui Avraam”!

Odată cu aceasta Hristos a arătat că nu este potrivit Vechiului Testament. Prețuind pe patriarhi și numind sânurile lor fericirea celor buni, surpă din temelii această bănuială. Nimeni să nu creadă ca pe iudei îi amenință numai o singură pedeapsă!

Că dublă este pedeapsa iudeilor și dublă este și fericirea paginilor; iudeii nu numai că au pierdut sânurile lui Avraam, ci au pierdut ce era al lor; paginii nu numai ca au dobândit împărăția cerurilor, ci au dobândit ce nu se așteptau; și pe lângă acestea și o a treia, că au luat cele ale iudeilor.

Hristos îi numește pe iudei „fiii împărăției”, pentru că împărăția cerurilor lor le era pregătită. Și aceasta îi dorea mai ales pe iudei. Și-i izgonește din sânurile lui Avraam, după ce le-a arătat că prin făgăduință trebuiau să fie în sânurile acelea. Apoi, pentru că spusele lui Hristos erau o hotărâre, o face crezută prin minu-

nea săvârșită, după cum minunea la rândul ei a fost întărită de profeția realizată mai târziu.

Cel ce nu crede deci în însănătoșirea de atunci a slugii sutașului, să creadă pe temeiul profeției realizate astăzi. Că și profeția, chiar înainte de realizarea ei, a ajuns cunoscută atunci pe temeiul minunii.

De aceea Iisus a rostit mai întâi profeția, după aceea a vindecat sluga bolnava, pentru ca să fie crezute cele viitoare pe temeiul celor prezente și ceea ce este mai mic, pe temeiul a ceea ce este mai mare. Nu-i deloc nefiresc, ba, dimpotrivă, o lege rațională și dreaptă, ca cei virtuoși să se bucure de bunătați, iar cei păcătoși să sufere dureri; dar e mai presus de fire să înzdrăvești un slăbănog și să învii un mort. Totuși, la acest lucru, mare și minunat a contribuit, nu puțin, și sutașul; lucrul acesta l-a arătat și Hristos prin cuvintele: „Du-te și cum ai crezut, fie ție!”. Ai văzut ca vindecarea slugii a proclamat puterea lui Hristos, a făcut cunoscută credința sutașului și a făcut crezută profeția? Dar, mai bine spus, toate au proclamat puterea lui Hristos. Că Iisus n-a tămăduit numai trupul slugii, ci, prin minune, a atras la credință și sufletul sutașului.

Tu însă nu mi te uita numai că sutașul a crezut, că sluga s-a vindecat, ci minunează-te și de iuțeala vindecării. Aceasta a arătat-o evanghelistul prin cuvintele: „Si s-a vindecat sluga lui în ceasul acela”, așa precum a spus și despre lepros: „îndată s-a curățit”.

Puterea lui Hristos s-a arătat nu numai prin aceea că a vindecat sluga sutașului, ci și prin aceea că vindecarea s-a făcut în chip minunat și într-o clipită.

Și nu numai prin aceasta ne este folos, ci și prin aceea că de câte ori face Iisus câte o minune vorbește și de împărăția cerurilor și caută să ne atragă pe toți spre ea.

Chiar pe cei pe care-i amenință că are să-i alunge din împărăția cerurilor, nu-i amenință ca să-i alunge, ci ca să-i înfricoșeze cu aceste cuvinte, spre a-i atrage la împărăția cerurilor.

Iar dacă nu se folosesc nici de pe urma acestei amenințări, apoi toată vina e a lor și a tuturor celor ce suferă de aceeași boală.

Poți vedea că s-a întâmplat aceasta nu numai cu iudeii, ci și cu cei ce au crezut. Că și Iuda era fiu al împărăției și auzise împreună cu ucenicii: „Veți șede pe cele douăsprezece tronuri”, dar a ajuns fiu al gheenei; iar etiopianul, barbar fiind – din cei de la răsărit și de la apus – s-a bucurat de cunună împreună cu Avraam, cu Isaac și cu Iacov.

Aceasta se întâmplă și acum în vremea noastră. „Că mulți dinții vor fi pe urmă, a spus Hristos, și cei de pe urmă, întâi”.

Hristos a spus aceste cuvinte pentru ca nici cei din urmă să nu se trândăvească, gândindu-se ca nu mai au nici o putere să ajungă în frunte, și nici cei dinții să nu se încreadă prea mult în ei înșiși gândindu-se că sunt în frunte.

Același lucru la profețit mai înainte și Ioan Botezătorul, spunând: „Dumnezeu poate și din pietrele aceastea să ridice fiii lui Avraam”

Și pentru că profeția avea să se îplinească, a fost predicată mai dinainte, pentru ca nimeni să nu se tulbure la împlinirea ei de un lucru așa de minunat. Ioan o dă numai ca posibilă, ca o spusese primul, Hristos însă o da ca sigură și o întărește prin minunea săvârșită îndată după săvârșirea profeției.

Sfântul Ioan Gură de Aur, *“Omiliile la Matei”*

CUVÂNT DE LA PĂRINȚI

“Rugați-vă unii pentru alții” (Iacob 5, 16)

“Sfânta Scriptură ține în mare cinste rugăciunea. Pe fiecare pagină vorbește despre puterea și roadele rugăciunii. În rugăciune se înfăptuiește legătura omului credincios cu Dumnezeu. Pentru omul care se află în starea de rugăciune, Dumnezeu nu mai este numai o temă de gândire, ci o realitate prezentă în fața lui. În momentele de rugăciune creștinul nu este singur, chiar dacă nu e în legătură cu nimeni dintre oameni, ci vorbește cu Dumnezeu, mai bine zis este în dialog cu Dumnezeu, întrucât nu numai el vorbește către Dumnezeu, ci și Dumnezeu vorbește către el,

răspunzând cu făgăduințele, cu asigurările și cu mângâierile Lui la cererile celui ce se roagă, la grijile și la durerile acestuia.

De aceea, din rugăciune îi vine celui ce se roagă liniștire, răbdare, nădejde și înseninare, oricare ar fi necazurile care îl învăluie; îi vine răbdare în a suporta greutățile și putere de a stărua în efortul pentru învingerea lor. Prin rugăciune, puterea lui Dumnezeu se comunică omului care se află în convorbire cu El.

De cele mai multe ori omul credincios nu se roagă numai pentru sine, ci și pentru alții. Chiar și atunci când se roagă pentru sine, se roagă să fie folositor al-

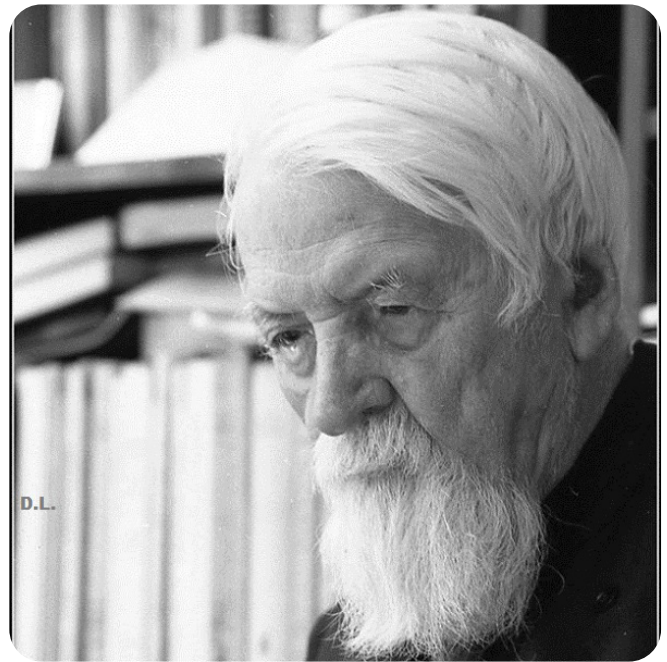
tora. La rândul ei, grija pentru alții în rugăciunea lui, dragostea de alții, dă un plus de putere celui ce se roagă, face ca rugăciunea lui să fie și mai caldă.

Despre puterea deosebită a rugăciunii făcute pentru alții amintim cuvintele pline de un bogat și adevărat conținut ale Sfântului Apostol Iacob, cuprinse în epistola sa: „Rugați-vă unul pentru altul, ca să vă vindecați, că multă putere are rugăciunea dreptului în lucrarea ei“ (Iacob 5, 16).

Dumnezeu, Care a creat și susține prin suflet viața și organizarea trupului, Își comunică puterea întăritoare și susținătoare a sufletului și prin acesta puterea de susținere și de refacere a organizării echilibrate a trupului, prin firul rugăciunii. Prin acest fir se înfăptuiește transfuzia de putere de la Dumnezeu la sufletul și trupul nostru. Dumnezeu poate aduce astfel prin rugăciune o îndreptare sau o întărire în starea tulburată sau slăbită a trupului, făcând ca substanțele infuzate în el ca medicamente să se încadreze deplin în organismul trupului și să-i refacă echilibrul tulburat, sau să restabilească acest echilibru chiar și atunci când substanțele medicale infuzate se dovedesc fără efect. De câte ori nu ne spun medicii: trebuie să-ți menții curajul, trebuie să fii optimist, să ai încredere, trebuie să te ferești de supărări, nu te lăsa deprimat de insuccese, de piedicile ce ți se pun de către cei ce nu-ți vor binele, de durata bolii! Fără aceasta, medicamentele nu-ți pot fi de mare folos.

Dar când poate câștiga credinciosul mai multă încredere, decât atunci când simte prin rugăciune că este în comuniune cu Dumnezeu? Sfântul Apostol Iacob spune direct că prin rugăciune nu ne vindecăm numai pe noi înșine, ci și unii pe alții. Aceasta pentru că rugăciunea făcută pentru alții, când este însuflețită de o mare grijă iubitoare față de ei, este mai puternică decât rugăciunea pentru noi înșine. Rugăciunea aceasta este plină de forță și de efect, spune Sfântul Apostol Iacob. Dacă rugăciunea în general nu este o simplă înșirare de cuvinte, ci e plină de putere, cu atât mai mult rugăciunea pentru alții poartă în ea putere, poartă puterea ființei noastre, mobilizată și sporită de puterea lui Dumnezeu, spre cei pentru care o facem.

Gândul și cuvântul nostru bun îndreptate spre altul îi duc aceluia putere, căci noi nu suntem separați unul de altul în planul nevăzut, atunci când suntem legați prin iubire. Cu atât mai mult îi duc aceluia puterea gândul și cuvântul nostru, când sunt gând și cuvânt de rugăciune, când îl prindem și pe acela în



Sfântul Preot Mărturisitor Dumitru Stăniloae

legătura noastră cu Dumnezeu. Atunci, de la noi la el curge nu numai puterea ființei noastre, ci și puterea lui Dumnezeu care e în noi prin rugăciune.

În rugăciunile ce le facem unii pentru alții nu ne unim numai cu Dumnezeu, ci și unii cu alții în Dumnezeu. Puterea lui Dumnezeu circulă atunci în noi. Așa circulă puterea lui Dumnezeu în noi toți care ne rugăm împreună și unii pentru alții în vremea Sfintei Liturghii. Și prin însuși acest fapt rugăciunea este o valoare și o mângâiere prin ea însăși. Este o bucurie și o mângâiere să putem zice unii către alții ceea ce a spus Sfântul Apostol Pavel: „Sunteți în inimile noastre, ca împreună să murim și împreună să trăim“ (2 Corinteni 7, 3). Propriu-zis, cei ce au pe alții în inima lor și prin aceasta Îl au pe Dumnezeu Însuși nu mai mor, sau chiar dacă mor, ei sunt vii în vecii vecilor. Și aceasta este Biserica, ca unitate în Dumnezeu: prezența unora în inimile celorlalți. Această unitate este înfăptuită și trăită mai ales în rugăciunile unora pentru alții.

Dă-ne, Doamne, duhul acestei rugăciuni în toată vremea, ca odată cu aceasta să avem unirea cu Tine și cu ceilalți, să avem viața care nu se sfârșește. Căci viața este una cu dragostea și dragostea în veci nu piere. Dă-ne să Te laudăm cu o gură și cu o inimă, adică în deplina unitate a dragostei neîncetate și veșnice.

Amin!”

Preot Profesor Dumitru Stăniloae
Predică la Duminica a IV-a după Rusalii,
în revista Glasul Bisericii (nr. 5-6, 1972, pp. 507-509)

GANDUL ZILEI

„Îndelungata și neîncetata trezvie a inimii, provenită din rugăciune, cea mai anevoioasă dintre toate ascezele și nevoințele, pricinuiește înlăuntrul ei (al inimii) o simțire permanentă a rugăciunii. In paralel și mintea, prin neîncetata sa întristare, dobândește fireasca ei luminare, devenind „mintea lui Hristos”. Atunci simțirea lui Dumnezeu rămâne în suflet și lucrează, ducându-l pe omul cel mic și limitat în hotarele măreției dumnezeiești”

**MONAHUL IOSIF VATOPEDINUL, CUVIOSUL IOSIF ISIHASTUL,
NEVOINTE – EXPERIENȚE – ÎNVĂȚĂTURI,
EDITURA EVANGHELISMOS, BUCUREȘTI, 2009**

